

De terras llunyanas (1)

Avuy que ja acaba de passar la Quaresma, avuy que n'és ja l'últim dia dels quatre de dejuni *obligatori* a que ens condempna la tradició, dia de Gloria pe'ls de la *crosta de baix* y dia també de Gloria pera'ls que per cástich de la humanitat no'n tenen prou de *dejunar* tot l'any, quins ja pensan amb els *rebullits* de conna de cansalada, de butifarra negra y de bolas de sagí ranci, pera dolsificar la seva gorja de las reminiscencias regustosas que'ls hi han deixat els *guisados* de arengadas y bacallá sech, va á ésser també dia de Gloria pera mí, puig que avuy, puch, si no com jo voldria, al menys mitj extensament, ferme eco d'un dels *ecos* del nostre periódich que atravesant las Altas Serraladas del Abets, més fort l'ha retrunyit més enllá de la colosal Collada de Tosas y cayguent sobre la premsa ceretana.

No vull ocupar-me del cas que del nostre periódich es fá en la capital reyna dels Pirineus catalans, en la hermosa é invicta Vila de Puigcerdá, ni del éxit que á n'allí ha obtingut, lo que si vull traslluir als ulls del nostre poble son alguns trossos dels párrafs més substancials d'un ben cisellat article que nostre bon company y amich en Amador Garrell, ha publicat en *llahor* nostre, en «Ceretania», periódich que allí's dona á la llum pública, y en quin estampa setmanalment el seu «Tot fent feyna», firmat am lo pseudónim de *L'Impressor nou*.

Després d'una ben llimada fantasia qu'ens fá del Carnaval y la Quaresma, diu aixís:

«*Fer un diari*, es creu la gent que amb uns quants companys que s'arreglequin per escriure'l y amb una impremta per imprimirlo n'hi há prou. ¡Y tan diferent que resulta, oy? Al comesament, joh, al comensament! tot marxa. Sempre sobra original y no faltan may quartos. Després venen las empentas. L'un, perque há volgut tractar d'una qüestió que no há fet gracia á alguns y l'han renyat deixa de fer de periodista.» «Un tercer plega, també, perque s'há ficat al cap que'l *diari* resulta una saboneria, y éll vol que's cantin las veritats, sigui qui sigui que s'ho mereixi... y l'Administració no és del seu parer.«...en plega un altre, un que en lloch de talent hi aportava quartos y es creya tenir dret á tot, hasta á assassinar lo poesia.... Y aixís, per aquest istil, hi há un *desfile*, casi sempre, que deixa en cuadro als més en-

(1) Aquest treball, era destinat al nombre corresponent al dia 19